

# PODSTAWY PROROCTWA



---

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 10 maja

**STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Iz 6,6-8; Rdz 3,21-24; Ez 1,4-14; Ap 4,1-11; Lb 2,3-25; Iz 14,12-14.**

**TEKST PAMIĘCIOWY: „Potem usłyszałem głos Pana, który rzekł: Kogo poślę? I kto tam pójdzie? Tedy odpowiedziałem: Oto jestem, poślij mnie!” (Iz 6,8).**

Prawo Boga do panowania we wszechświecie opiera się na Jego charakterze i na tym, że jest Stwórcą Wszystkiego (zob. Ap 4,11). Gdy odkrywamy sprawiedliwy charakter Boga, zaczynamy rozumieć, jak i dlaczego grzesznej ludzkości brakuje „chwały Bożej” (Rz 3,23).

W tym tygodniu dalej będziemy studiować wizję tronu Bożego i rozważać status ludzkości przed obliczem świętego Boga oraz to, jak ofiara Chrystusa odradza nas i przybliża do tronu Boga. Bóg zamierza odrodzić nas nie tylko jako poszczególnych ludzi, ale także jako ludzkość, abyśmy znowu objawiali Jego chwałę wobec całego stworzenia. Studiując inne fragmenty *Biblii*, znajdujemy ważne wskazówki pomagające nam zrozumieć i docenić wzniosłe powołanie skierowane do nas przez Boga jako do grzeszników, których darzy On przebaczeniem i odkupieniem.

Ludzki bunt skończy się ostatecznie i na zawsze. Ponadto pełen miłości charakter Boga nacechowany wyrzeczeniem się siebie i ofiarnością będzie jaśniał jeszcze bardziej, niż jaśniał w ramach pierwotnego Bożego planu dla ludzkości. Choć Bóg nigdy nie zaplanował upadku ludzkości, to jednak przez krzyż Chrystusa pełen miłości charakter Boga zostanie ukazany w szczególny sposób.

Przed laty pewien zbór postanowił odnowić duże pomieszczenie w piwnicy, aby zaaranżować tam salę spotkań społecznych. Na początku zainstalowano nowe oświetlenie w nadziei, że dzięki temu owo pomieszczenie będzie wyglądać przyjemniej. Jednak okazało się, że w lepszym świetle sala wyglądała znacznie gorzej, gdyż światło obnażyło nawet najdrobniejsze jej niedoskonałości.

Zdumiewająca wizja tronu Bożego dana Izajaszowi uświadomiła mu boleśnie jego ludzkie wady. Przerażony swoją grzesznością rzekł:

— „Biada mi! Zginąłem, bo jestem człowiekiem nieczystych warg i mieszkam pośród ludu nieczystych warg, gdyż moje oczy widziały Króla, Pana Zastępów” (Iz 6,5).

Każdy z nas poczułby to samo, gdybyśmy znaleźli się w obecności Boga. Światło prawdy usuwa wszelkie nasze usprawiedliwienia. W obecności Boga odczuwamy w pełni nasz upadły stan. Izajasz przekonał się o tym z całą mocą.

**Przeczytaj Iz 6,6-8. Izajasz wiedział, że nasz grzech oznacza naszą zgubę, bo zapłatą za grzech jest śmierć. Jednak zamiast pozostawić nas samych w obliczu konsekwencji grzechu, miłujący Bóg przyciąga nas do siebie i ratuje. Jaki był wynik konfrontacji, którą przeżył Izajasz, i dlaczego jest to ważne także dla nas?**

Izajasz został oczyszczony z grzechu, gdy serafin wziął rozżarzony węgielek z ołtarza i dotknął nim ust proroka. Był to najpewniej ołtarz kadzidlany, przy którym dokonywano wstawieństwa dla dobra ludu Bożego (zob. Ap 8,3-4). Grzechy proroka zostały przebaczone, a on został uznany za gotowego stanąć przed Bogiem i zostać posłanym, by reprezentować Boga w świecie.

Ciekawe, że hebrajskie słowo *serafin* znaczy *płonący*. O Janie Chrzcicielu Jezus powiedział:

— „On był światłem gorejącym i świecącym, a wyście chętnie do czasu radowali się jego światłem” (J 5,35).

Choć Jan Chrzciciel oczywiście był grzesznym człowiekiem i sam potrzebował łaski i zbawienia, to jednak jego działalność wskazywała na Tego, który przyniósł łaskę i zbawienie.

Jezus przyszedł na świat jako doskonały obraz chwały Ojca, a Bóg posłał proroka, grzesznego człowieka, który wykonał dzieło podobne do tego, jakie pełnią niebiańscy serafini.

**Dopiero gdy Izajasz otrzymał zapewnienie, że jego grzech został wymazany, odważył się powiedzieć:**

— „Oto jestem, poślij mnie!” (Iz 6,8).

**Z tego powodu każdy z nas w odpowiedzi na wymazanie naszych grzechów przez krew Jezusa powinien odpowiedzieć tak, jak odpowiedział Izajasz, nieprawdaż?**

Gdy tylko nasi prarodzice zostali usunięci z Edenu, Bóg dał im nadzieję pokładaną w przyszłym Mesjaszu (zob. Rdz 3,15). Następnie u bramy Edenu ustanowił wymowny symbol — dwóch cherubinów i jasne światło między nimi. Nie przypadkiem ten widok przypomina wieko skrzyni przymierza, symbol tronu Bożego (zob. Wj 25,18).

### Przeczytaj Rdz 3,21-24. Jakie zadanie otrzymali dwaj cherubini i dlaczego?

Choć cherubini mieli oczywiście obowiązek nie dopuszczać grzeszników do drzewa żywota (zob. Rdz 3,22), to jednak byli także symbolem nadziei, obietnicy, iż pewnego dnia ludzie znowu otrzymają wstęp do raju. „Ogród Eden pozostawał na ziemi jeszcze długo po tym, jak człowiek został z niego wygnany. Upadłemu rodzajowi ludzkiemu pozwolono przez długi czas przyglądać się domowi swej niewinności, ale wstępu do niego strzegli aniołowie. U bram raju, strzeżonych przez cherubinów, objawiała się chwała Boża. Tam przychodził Adam ze swymi synami, by oddawać cześć Bogu. Tam odnawiali ludzie swe śluby posłuszeństwa prawu, którego przestąpienie spowodowało, że zostali wygnani z raju. (...) Ale po ostatecznym odnowieniu, gdy zostaną stworzone nowe niebo i nowa ziemia (zob. Ap 21,2), Eden zostanie odtworzony jeszcze piękniejszy niż na początku”<sup>22</sup>.

Słowa użyte w Rdz 3,24 mają istotne znaczenie. W *Biblii warszawskiej* czytamy, że Bóg *umieścił*<sup>23</sup> cherubinów na wschód od Edenu. W oryginale hebrajskim użyte zostało tutaj słowo *szachan*, od którego pochodzi hebrajskie słowo tłumaczone jako *przybytek* w znaczeniu świątyni (zob. Wj 25,9; Lb 3,26), gdzie objawiała się obecność Boga pośród Jego ludu. Choć popularne hebrajskie słowo oznaczające obecność Boga — *szechina* — nie występuje w *Biblii*, pochodzi ono od tego samego hebrajskie słowa, od którego pochodzi *przybytek*. Tak więc dosłownie można przetłumaczyć Rdz 3,24: „...i ustanowił *przybytek* z cherubinami na wschód od ogrodu Eden”.

W *Biblii* cherubini są kojarzeni z obecnością Boga (zob. 1 Krn 13,6; Ps 80,2; Iz 37,16), a zwłaszcza Jego tronem, miejscem, gdzie Jego imię jest sławione. Powinniśmy zauważyć, że dwudziestu czterech starszych zasiadających przed tronem Bożym w 4. i 5. rozdziale *Apokalipsy Jana* śpiewa na chwałę Bogu, ogłaszając Jego prawo do panowania jako Stwórcy Wszystkiego (zob. Ap 4,11). To pomaga nam zrozumieć scenę w sali tronowej i naszą rolę jako usprawiedliwionych grzeszników w więzi z naszym Stwórcą.

<sup>22</sup> Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 33.

<sup>23</sup> BG: *postawił*, BL: *ustawił*, NBG: *usadowił* (przyp. red.).

Cherubini, zarówno jako żywe istoty (zob. Ez 10,8), jak i złote figury ich wyobrażające (zob. Wj 25,18), pojawiają się w całym *Starym Testamencie*. Często są przedstawiani jako stojący tuż przy tronie Boga oraz odbijający chwałę Bożą wobec wszechświata. Postacie cherubinów zostały także wyhaftowane na zasłonach przed miejscem najświętszym ziemskiej świątyni (zob. Wj 26,1). W *Księdze Psalmów* wszechmoc Boga wobec stworzenia jest poetycko przedstawiona, jakby Bóg na tronie unosił się podtrzymywany przez cherubinów (zob. Ps 18,11). Bóg polecił Mojżeszowi, by na wieku skrzyni przymierza umieścić dwie złote figury cherubinów ze skrzydłami wzniesionymi w górę i stykającymi się na środku wieka (zob. Wj 25,18-20).

**Przeczytaj Ez 1,4-14. Jakie podobieństwa dostrzegasz między tym fragmentem księgi a scenami przedstawionymi w Iz 6,1-6 i Ap 4,1-11?**

Ezechielowi ukazano imponujący pokaz mocy Bożej. Jest to trudna do pojęcia scena, odpowiadająca trudnej sytuacji ludu Bożego w tamtym czasie. Lud Boży znajdował się wówczas nie w Ziemi Obiecanej, ale w niewoli babilońskiej. Gdy Ezechiel rozmyślał o ukazanej mu scenie, ujrzał tron Boży ponad nią.

Zwróć uwagę na ważne podobieństwa tej wizji do innych wizji tronu Bożego. Żywe istoty, które ujrzał Ezechiel, miały oblicza takie same, jak istoty ukazane w wizji Jana — lwa, orła, wołu i człowieka.

Tajemnicze istoty o czterech obliczach nie są konkretnie nazwane we wstępnym opisie wizji Ezechiela, ale potem, w kolejnej scenie sali tronowej (zob. Ez 10,1-21), są nazwane cherubinami. W wizji tej znajdujemy także rozżarzone węgle, jak w wizji Izajasza z serafinami. Jedni i drudzy mają oblicza żywych istot wymienionych w wizji Jana.

Kiedykolwiek widzimy tron Boży — czy to wyobrażony jako wieko skrzyni przymierza, przy której Bóg spotykał się z Mojżeszem (zob. Wj 25,22), czy w zapierających dech wizjach danych prorokom — cherubini *zawsze* tam są. Są oni w szczególności związani z tronem Bożym. Wszystkie Boże istoty zostały stworzone tak, by odzwierciedlały chwałę Stwórcy — zarówno ludzie stworzeni na obraz Boga, jak i aniołowie stojący najbliżej Bożego tronu chwały.

**„Święty, święty, święty jest Pan, Bóg Wszechmogący” (Ap 4,8). Jak postrzegasz samego siebie na tle świętości Boga opisanej w wizji Ezechiela? Jak twoja odpowiedź świadczy o tym, iż potrzebujesz łaski Bożej objawionej w ewangelii?**

Podążając za prowadzeniem Boga obecnego w obłoku, Izraelici zatrzymywali się w wędrownie do Ziemi Obiecanej, ustawiali przybytek, a następnie wszystkie plemiona rozbijały swoje namioty wokół przybytku — po trzy z każdej strony. Obecność Boga zstępowała do miejsca najświętszego i przebywała wśród ludu Bożego.

**Z każdej z czterech stron przybytku jedno plemię zajmowało miejsce najbliżej przybytku. Jakie cztery plemiona zostały w ten sposób wyróżnione według 2. rozdziału *Księgi Liczb*?**

Lb 2,3 (od wschodu):.....

Lb 2,10 (od południa):.....

Lb 2,18 (od zachodu):.....

Lb 2,25 (od północy):.....

Zwróć uwagę na to, że każde z tych wyróżnionych plemion miało swój sztandar, specjalny proporzec, pod którym obozowało. Choć *Pismo Święte* nie podaje szczegółowo, jak wyglądały owe proporce, istnieje ciekawa tradycja w luźny sposób powiązana z cechami tych plemion opisanymi w 49. rozdziale *Księgi Rodzaju* i 33. rozdziale *Księgi Powtórzonego Prawa* przypisująca jeden z czterech wizerunków czterem stronom świata. „Według tradycji rabinicznej sztandar Judy zawierał podobiznę lwa, sztandar Rubena — oblicze człowieka, sztandar Efraima — podobiznę wołu, a sztandar Dana — podobiznę orła. Tak więc cztery żywe istoty zjednoczone w postaci cherubinów opisanych przez Ezechiela były reprezentowane na czterech sztandarach”<sup>24</sup>.

Oczywiście nie należy zbyt wielkiej wagi przywiązywać do tradycji, ale ciekawe jest porównanie tego starożytnego przekazu z biblijnym opisem Nowego Jeruzalem. Pojawia się wówczas ciekawy wzorzec — z każdej z czterech stron miasta znajdują się po trzy bramy symbolizujące trzy plemiona izraelskie (zob. Ap 21,12-13).

Opis zarówno obozu izraelskiego, jak i Nowego Jeruzalem podkreśla ważny fakt, iż Bóg pragnie przywieść ludzkość blisko do swego tronu. *Apokalipsa Jana* uczy, że „Pan, Bóg, Wszechmogący jest jego świątynią, oraz Baranek” (Ap 21,22).

**Oczywiście, że obecnie nie mieszkamy w izraelskim obozie. W jaki sposób możemy jednak w naszym codziennym życiu przybliżyć się do Boga?**

.....

.....

<sup>24</sup> Carl Friedrich Keil i Franz Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, t. 1, Peabody 2011, s. 660.

Wydaje się niepojęte, że Lucyfer zajmował niegdyś stanowisko nakrywającego cherubina — najwyższe stanowisko tuż przy tronie Boga. Z pewnością samym swoim istnieniem przyczyniał się do objawiania chwały Boga we wszechświecie. Jednak z czasem zaczął przypisywać tę chwałę sobie zamiast Stwórcy. Ścisłej mówiąc, Lucyfer zaczął wyobrażać sobie, że nie otrzymuje należytej czci, jaką powinny mu oddawać inne istoty.

**Przeczytaj Ez 28,11-17 oraz Iz 14,12-14. Co doprowadziło Lucyfera do upadku? Porównaj powyższe wersety z Ap 14,1-12. Jak kontrast istniejący między upadkiem Lucyfera i wzniosłym statusem ludzkości w Chrystusie pomaga ci zrozumieć to, co zostało przedstawione w 14. rozdziale *Apokalipsy Jana*?**

---

Zwróć uwagę na to, że Lucyfer został usunięty ze świętej góry, zaś odkupieni stoją na górze Syjon z Barankiem Bożym. O Lucyferze czytamy, że był w Edenie, podobnie jak ludzkość, ale w przeciwieństwie do szatana ludzkość znajdzie się w raju odzyskaniem dzięki Chrystusowi (zob. Ap 22,1-3).

W tym kontekście następująca wypowiedź Ellen G. White jest bardzo pouczająca: „Niebo zatriumfuje, gdyż pustka powstała w niebie wskutek upadku szatana i jego aniołów zostanie zapełniona przez odkupionych Pańskich”<sup>25</sup>.

Odkupieni znajdują się w niebie wyłącznie dzięki łasce Bożej danej im w Chrystusie. Temat ewangelii i odkupienia został w wyraźny sposób ukazany przed tronem Bożym w 4. i 5. rozdziale *Apokalipsy Jana*, na przykład, gdy aniołowie śpiewają:

— „Godzien jesteś wziąć księgę i zdjąć jej pieczęcie, ponieważ zostałeś zabity i odkupiłeś dla Boga krwią swoją ludzi z każdego plemienia i języka, i ludu, i narodu” (Ap 5,9).

Oto obraz ewangelii, prawdy o tym, że Jezus poniósł śmierć dla odkupienia ludzkości!

Zwróć uwagę na to, jak werset ten jest podobny do przesłania pierwszego anioła. Zgodnie z tym przesłaniem zostaliśmy powołani, by głosić „ewangelię wieczną (...) mieszkańcom ziemi i wszystkim narodom, i plemionom, i językom, i ludom” (Ap 14,6). Jest to wyraźne przedstawienie tego wszystkiego, czego Chrystus dokonał dla ludzkości. Nie ma i nie było takiego człowieka na świecie, za którego Chrystus nie oddał życia. Wszyscy zatem powinni dowiedzieć się o tym i wybrać, czy przyjmują tę ofiarę.

**Jaką rolę odgrywamy jako Kościół i jako poszczególni wierzący w uświadomieniu ludziom, czego Chrystus dokonał dla nich?**

---

<sup>25</sup> Ellen G. White, w: *The Advent Review and Sabbath Herald*, 29.5.1900.

## DO DALSZEGO STUDIUM

Szatan, który niegdyś był cherubinem stojącym najbliżej tronu Bożego, zbuntował się i usiłował zniszczyć zaufanie wszystkich istot do Boga. Bóg dopuścił, by upadli aniołowie w pełni rozwinęli swój bunt, aby pokazać wszechświatu głębię nikczemności, jaka wypływa z wywyższenia się. Gdy szatan zwiódł pierwszych ludzi i ci przyłączyli się do wojny przeciwko Bogu, Chrystus stał się człowiekiem i zupełnie pokonał szatana na krzyżu, zdobywając dla ludzkości status, jaki niegdyś mieli aniołowie, którzy później przyłączyli się do buntu szatana. Grzesznicy przyjmujący Chrystusa jako swego Zbawiciela i Pana są oczywistym dowodem przeciwko kłamliwym twierdzeniom szatana. Ostatecznie w wyniku planu odkupienia nastąpi jeszcze większe objawienie dobroci i miłości Boga niż to, jakie było dostępne, zanim Lucyfer zaczął kwestionować charakter Boga. Choć Bóg nigdy nie sprowokował istnienia zła, które jest tragedią pociągającą za sobą wieczne skutki, gdy wreszcie złu zostanie położony kres, to dobroć i miłość Boga zostaną objawione w sposób tak dobitny, jak nigdy wcześniej.

„[Chrystus] patrzy na odkupionych, odnowionych na Jego podobieństwo, na każde serce noszące doskonałe odbicie boskości, w każdą twarz odzwierciedlającą podobieństwo do Króla. Widzi w nich rezultat swoich zmagañ i jest zadowolony. I wtedy głosem, który dociera do każdego w tłumie sprawiedliwych i w tłumie bezbożnych, oznajmia:

— Oto nabytek mojej krwi! Po to właśnie cierpiałem, po to umarłem, żeby mogli oni żyć w mojej obecności przez wieczność.

Z ust tłumów odzianych w białe szaty i zgromadzonych wokół tronu wznosi się pieśń chwały:

— »Godzien jest ten Baranek zabity wziąć moc i bogactwo, i mądrość, i siłę, i cześć, i chwałę, i błogosławieństwo« (Ap 5,12)<sup>26</sup>.

## PYTANIA DO DISKUSJI

1. Wyobraź sobie, że miałbyś stanąć przed Bogiem ze wszystkimi swoimi przywarami, wadami charakteru, złymi czynami, złymi myślami i złymi intencjami w pełni jawnymi dla Niego! Na co słusznie zasługiwałbyś w takim stanie? Co jest twoją jedyną nadzieją? Dlaczego musimy przyjąć sprawiedliwość Bożą „przez wiarę w Jezusa Chrystusa dla wszystkich wierzących” (Rz 3,22) okrywającą nas teraz i na sądzie, gdy najbardziej będziemy jej potrzebować? Mówiąc innymi słowy, dlaczego potrzebujemy ewangelii?

2. Jak już zauważyliśmy, Jan Chrzciciel odegrał rolę podobną do tej, jaką odgrywają niebiańscy serafini — był płonącym i jaśniejącym światłem (zob. J 5,35). Był on oczywiście zwiastunem Chrystusa ogłaszającym pierwsze przyjście Mesjasza. W jaki sposób lud Boży w czasach ostatecznych odgrywa podobną proroczą rolę?

<sup>26</sup> Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 403. Przeczytaj także drugą połowę rozdziału *Konflikt zakończony*, w: tamże, s. 401-403.405-407.